

کِتَابِ حَکِّي نَبِي

پيشگفتار

حَکِّي نَبِي دَ سَالِ دَوِّمِ حُکْمَرَانِي دَارِيوش پادشاه پيغامِ خُداوند ره اعلان مونه و مُوگيه که خُشکسالي و بے بَرکتی بخاطري آسته که خانه خُدا ناتکمیل باقی منده. اُو دَ وَسِيْلَه کلامِ خُداوند مردُم ره تشويق مونه که آباد کدونِ خانه خُدا ره تکمیل کنه و مُوگيه که خُداوند قد ازوا آسته و اونا از هيچ چيز ترس نَخوره. خُداوند وعده خُو ره ياداؤر شُده دَزوا مُوگيه که روح شی دَ مینکلِ ازوا باقی مومنه و اُو مِلَّتْها ره تکان میديه تا خزانه های خُو ره دَ اُونجی بيره. امچنان دَزوا مُوگيه که اونا ره بَرکت میديه. دَ آخِر خُداوند مُوگيه که مَمْلَکَتْها ره سرنگون مونه و خِدْمَتْگار خُو زِرِوَبَابِل ره رِقْمِ اِنْگِشْتَرِ مُهَرْدَار جور مُوکُنه.

طبقه-بندی موضوعها

حُکْم بَلَدِه تَکْمِيلِ کَدُونِ خانِه خُدا (۱:۱)

شِکوه-و-جلالِ خانِه خُداوند (۱:۲)

وَعْدِه بَرکت (۱۰:۲)

وَعْدِه خُدا دَ زِروبايِل (۲۰:۲)

حُکْم بَلَدِه تَکْمِيلِ کَدُونِ خانِه خُدا

۱ دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش پادشاه، دَ روزِ اوّلِ ماهِ ششم کلامِ خُداوند دَ وَسِيلِه حَکّی نَبی دَ زِروبايِل باچِه شِئَلتِیئیل والی یهُودا و دَ یهُوشَع باچِه یهُوصادق پیشوای بزرگ رَسَنده شُد که اینی رقم بُود:

۲ خُداوند لشکرها اینی رقم مُوگیه: ”ای قوم مُوگیه، وخت شی

هنوز نَمده که خانه خُداوند دُوباره آباد شُنه. ”

④ اوخته کلام خُداوند دَ وسیله حَگی نَبی اَمده کُفت: ”آیا بَلده شُمو وخت شی آسته که شُمو دَ خانه‌های مُزین-شُده زندگی کنید و ای خانه خراب باقی بُمَنه؟ ”

⑤ پس آلی خُداوند لِشکرها اینی رقم مُوگیه: ”دَ باره راه-و-رفتار خُو دَ دِل خُو فِکر کنید. ⑥ شُمو غَدر کِشت کَدید، ولے حاصلِ کَم گِر فِتید؛ شُمو مُوخورید، ولے سیر نَموشید؛ شُمو وُچی مُونید، ولے طَبع-خوش نَموشید؛ شُمو کالا مُوپوشید، ولے گرم نَموشید و شُمو که مُزد میگیرید، مُزد خُو ره دَ خَلطه سُلَاح پورته مُوکَید. ”

⑦ خُداوند لِشکرها اینی رقم مُوگیه: ”دَ باره راه-و-رفتار خُو دَ دِل خُو فِکر کنید. ⑧ دَ کوهستو بورید و چپو اُورده خانه ره آباد کنید تا از دیدون شی خوش شُنم و جلال مه دَ اُونجی ظاهر شُنه. ” ای ره خُداوند مُوگیه. ⑨ ”شُمو چیم دَ راه کَلو بُودید، ولے اینه، کَم حاصلِ کَدید و غَیتیکه خانه اُورید ما اُو ره ام دَ باد دَدُم. چرا؟ بخاطری که خانه ازمه خراب باقی منده و شُمو هر کَدَم شُمو دَ عَجَله خانه خُو مورید. ” ای ره خُداوند لِشکرها

مُوكِيه. ١٠ ”امزي خاطر آسمونا د بِلَه شُمُو شبنم خُو ره بِنَد كده و زمي حاصل خُو ره. ١١ ما د بِلَه زمي و كوهستو خُشكسالي ره كُوي كديم؛ د بِلَه غَلَه-و-دانه، شِيرِه انگور، روغون زَبْتُون، چيزاي كه از زمي مُورويه و د بِلَه انسانا و حيوانا، اَرِه، د بِلَه تمام حاصل زَحمتِ دِستاي شُمُو.“

١٢ اوخته زِروبايل باچه شِئَلْتِيئِيل، يهوشَع باچه يهوصادق پيشواي بزرگ و پگِ باقي مندههاي قوم از آوازِ خُداوند، خُداي خُو و از تورههاي حَگي نبي كه خُداوند، خُداي ازوا او ره ربي كُدد اطاعت كد و ترس-و-احترام خُداوند د دِلِ مردُم جاي گرفت.

١٣ د امزو غيت حَگي پيغمبرِ خُداوند، ايني پيغام خُداوند ره بلده قوم رَسنده گُفت: ”خُداوند مُوكِيه، ‘ما قد شُمُو اَسْتُم.‘“ ١٤ و خُداوند روح زِروبايل باچه شِئَلْتِيئِيل والي يهُودا، روح يهوشَع باچه يهوصادق پيشواي بزرگ و روح پگِ باقي مندههاي قوم ره د حَرَكْت اُورد و اونا اَمَدَه د بِلَه خانه خُداوند لشكرها، خُداي خُو كار ره دُوباره شروع كد. ١٥ اي واقعه د سالِ دوّم حُكمراني داريوش پادشاه، د روزِ بيست و چارُم ماهِ ششم رُخ دد.

شکوه-و-جلالِ خانه خُداوند

۲ ① دَ روزِ بیست و یکمِ ماهِ هفتم، کلامِ خُداوند دَ وسیله حَگی
نَبی آمده گُفت: ② ”قد زِروباہلِ باچہ شِئلتیعیلِ والی یهُودا، یهوشعَ باچہ
یهوصادق پیشوای بزرگ و باقی مندہ قوم گپ زده بگی، ③ دَ مینکل
شُمو کی باقی مندہ کہ ای خانه ره دَ جلالِ سابقِ شی دیده بشه؟ آلی دَ ز
شُمو چی رقم معلوم موشه؟ آیا ای دَ نظر شُمو ناچیز معلوم نموشه؟ ④
مگم آلی خُداوند مَوگیه، ’قوی-دلِ بش، آلی زِروباہلِ! خُداوند مَوگیه،
'قوی-دلِ بش، آلی یهوشعَ باچہ یهوصادق پیشوای بزرگ! قوی-دلِ بشید،
آلی تمامِ مردمِ سرزمی! کار کنید، چُون ما قد شُمو آسْتُم. ای ره خُداوند
لشکرها مَوگیه. ⑤ ’مُطابقِ وعدہ کہ دَ غیتِ بُر شُدون شُمو از مصر قد
شُمو کدُم، روحِ مه دَ مینکل شُمو باقی مومنه. پس ترس نَخورید.

⑥ چُون خُداوند لشکرها اینی رقم مَوگیه، ’یگ دَفِعہ دیگہ بعد از
وختِ کم، ما آسمونا و زمی و دریا و خُشکی ره تکان میدیم. ⑦ ما تمام
مِلَّت‌ها ره تکان میدیم تا خزانہ‌های تمامِ مِلَّت‌ها دَ اینجی بیبه و ما ای خانه

ره قد شِكوه-و-جلال پُر مُونم. ' ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ⑧ 'نُقره از مه آسته و طِلا دَز مه تعلق دَره. ' ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ⑨ 'شِكوه-و-جلال امزی خانه از سابق شی کده بزرگتر مُوشه و د امزی جای ما صلح-و-آرامش ره برقرار مُونم. ' ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. "

وَعِدِه بَرکَت

⑩ دَ سالِ دوّم حکمرانی داریوش، دَ روزِ بیست و چارمِ ماهِ نهمِ کلامِ خُداوند دَ حَگّی نَبی نازل شد که بُوگیه: ⑪ "خُداوند لَشکرها اینی رقمِ مُوگیه، 'از پیشوایو سَوال کده پُرسان کُو که شریعت دَزی باره چی حُکم مونه: ⑫ اگه یگ نفر گوشتِ مُقَدّس ره دَ دامونِ کالای خُو بُبره و دامون شی دَ نان یا قَتیغ یا شراب یا روغو یا هر رقمِ خوراکِ دِیگه دَکه بُخوره، آیا او مُقَدّس مُوشه؟" پیشوایو دَ جواب شی کُفت: "نه."

⑬ اوخته حَگّی پُرسان کده کُفت: "اگه یگ نفر بخاطرِ دِست زِدو دَ مُرده نَجِس شنه و دَ یکی امزی خوراکها دِست بزنه، آیا او نَجِس

مُوشه؟ ”پیشوايو دَ جواب شی گُفت: ” اَره، نَجِس مُوشه. ”

۱۴) پس حَگي گُفت: ”خُداوند مُوگيه، ’امی قوم و امی مِلت دَ پيش

ازمه اُمُو رقم آسته و تمامِ کارای دِستای ازوا ام اُمُو رقم؛ و هر چیزی که اونا دَ اُونجی تقدیم مُونه نَجِس آسته. ۱۵) آلی فِکر خُو ره بَگيريد که ازی روز اُو سُو چی کارا مُوشه! شُمو مِيدَيدِ زمانی که هنوز يگ سنگ دَ بله ديگه سنگ دَ خانه خُداوند ايشته نَشُدُد، ۱۶) دَ امزُو روزا وختی يگ نفر دَ بله يگ کوډُ غَلَّه دَ طماعِ بِيست بوجی ميمد، دَ اُونجی فقط دَه بوجی بُود و غَيْتِيکه يگ نفر دَ پيش چرخشتِ انگور ميمد که پنجاه سَطَل از شی بُر کنه، دَ اُونجی فقط بِيست سَطَل بُود. ۱۷) ما تمامِ حاصِلاتِ زَحمتِ دِستای شُمو ره قد بادِ مُضِر، آفت و زاله زُدُم؛ ولے شُمو پس سُون ازمه نَمَيدِد.

ای ره خُداوند مُوگيه.

۱۸) آلی فِکر خُو ره بَگيريد که ازی روز اُو سُو چی کارا مُوشه! روزِ

بِيست و چارُم ماهِ نُهَم ره، يعنی روزی ره که تادَوِ خانه خُداوند تکميل شُد دَ فِکر خُو بَگيريد. ۱۹) آيا تُوخم بلده کِشت کدو دَ دِي خانه باقی منده و تاکِ انگور، دِرختِ انجِير، دِرختِ اَنار و دِرختِ زَبْتُون ميوه مِيدِيه؟ نه، ليکن ازی

روز او سو ما شمو ره بركت ميديم. ”

وَعِدِه خُدا دَ زِروبايِل

٢٠) كلامِ خُداوند دَ روزِ بيست و چارمِ ماه، دَفِعِه دوّم دَ حَگي نازلِ شُدِه
گفت: ٢١) ”قد زِروبايِل والي يهُودا گپ زده بُگي كه ما آسمونا و زمي ره
تكان ميديم. ٢٢) ما تَخْتِ مَمَلَكَتِها ره سَرِنِگونِ مُونم و قُوتِ مَمَلَكَتِها
مِلَتِها ره تَباهِ مُوكنم و گاډيهاى جنگي و سواراي ازوا ره دَ زمي ميَزَنم و
٢٣) اَسپها و سواراي ازوا دَ وسيله شمشيرِ يگديگه خُو نقشِ زمي مُوشه.
خُداوند لشكرها مُوكيه، ’دَ امزُو روز، اَي خِدْمَتگار مه زِروبايِل باچه
شِلْتِيَعيل، ما تُو ره مُقَرَرِ مُونم‘

و خُداوند مُوكيه، ’ما تُو ره رَقَمِ اَنگِشْتَرِ مُهَردارِ جَوَرِ مُونم، چُون ما تُو
ره اِنْتِخابِ كديم‘.

اَي ره خُداوندِ لشكرها مُوكيه.“